

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 543/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej Advokátskou kanceláriou RIBÁR & PARTNERS, s. r. o., Halenárska 18A, Trnava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6To/4/2016 z 22. februára 2017 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2TdoV/8/2019 z 12. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6To/4/2016 z 22. februára 2017 (ďalej len „odvolacie uznesenie“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2TdoV/8/2019 z 12. januára 2022 (ďalej len „dovolacie uznesenie“). Navrhuje namietané rozhodnutia zrušiť, vrátiť vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznať jej finančné zadost'učinenie 10 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) č. k. BB-4T/22/2015 z 12. februára 2016 (ďalej len „rozsudok špecializovaného trestného súdu“) bola sťažovateľka uznaná vinnou z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. f) Trestného zákona spáchaného formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v snahe získať a následne predať rodinný dom poškodeného [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodený“) po dohode so spoluobžalovanými navrhla poškodeného

z domu vyviešť a ubytovať tak, aby sa mu nič nestalo. Následne na návrh spoluobžalovaného sťažovateľka súhlasila, že poškodeného bude z dôvodu ťažkostí súvisiacich s hľadaním ubytovania preňho a snahy o to, aby sa tento už nikdy nenašiel, potrebné zavraždiť utopením. Spoluobžalovaní poškodeného následne utopili. Za predmetný trestný čin bol sťažovateľke uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

3. Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré bolo odvolacím uznesením podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté. Proti odvolaciemu uzneseniu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré bolo dovolacím uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

III.

Argumentácia sťažovateľky

4. V prvej sťažnostnej námietke sťažovateľka prezentuje názor o tom, že bola odsúdená len na základe výpovede jediného spolupracujúceho obvineného (tzv. „kajúcnika“) [REDACTED], ktorý vypovedal najskôr v procesnej pozícii svedka, pričom v neskoršom trestnom konaní vypovedal v procesnom postavení obžalovaného. Kým výpoveď [REDACTED] ako svedka svedčí podľa názoru sťažovateľky v jej prospech, výpoveď totožnej osoby v procesnej pozícii obžalovaného sťažovateľku zo žalovaného skutku usvedčuje. Sťažovateľka teda navrhla, aby bol na hlavnom pojednávaní vykonaný dôkaz prečítaním svedeckej výpovede [REDACTED] a prehratím DVD nosiča, ktorý zachytáva previerku tejto svedeckej výpovede. Súdny tomuto návrhu nevyhoveli a argumentovali, že výpoveď svedka s jeho neskoršími výpoveďami ako obžalovaného s poukazom na § 258 ods. 4 Trestného poriadku konfrontovať nemožno. S uvedeným tvrdením sťažovateľka nesúhlasí. Nemožnosť konfrontácie oboch výpovedí podľa názoru sťažovateľky slúži na ochranu obžalovaného, ktorému by konfrontácia jeho výpovede s jeho skoršou svedeckou výpoveďou mohla byť v neskoršom trestnom konaní na neprospech (*nemo tenetur se ipsum accusare*). Keďže však [REDACTED] urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o tom, že je vinný zo skutku, ktorý sa mu dáva na vinu, prečítanie jeho skoršej svedeckej výpovede mu už v otázke viny nemohlo priťažovať, pričom sťažovateľke mohlo byť na prospech.

5. V naznačených súvislostiach sťažovateľka cituje pasáž zo svedeckej výpovede [REDACTED] a tvrdí, že šlo o kľúčový dôkaz obhajoby, ktorého vykonanie všeobecné súdy odmietli. Sťažovateľka argumentuje, že súd môže návrhy obhajoby na vykonanie dôkazov odmietnuť iba vtedy, ak má dostatok iných dôkazov, ktoré ukazujú, že dôkazy navrhované obhajobou nemôžu zvrátiť dôkazný stav. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na rozhodovaciu prax ústavného súdu a uvádza, že nevykonanie iných dôkazov pri použití výpovedí tzv. „kajúcnikov“ bez zohľadnenia s tým spojených rizík narúša kontradiktórnosť trestného procesu a spravodlivosť trestného konania.

6. Ďalej sťažovateľka argumentuje, že [REDACTED] sa od počiatku trestného konania nachádzal v procesnej pozícii podozrivého, preto nemal byť ani v skoršom priebehu trestného konania vypočúvaný ako svedok. [REDACTED] podľa názoru sťažovateľky v každej svojej výpovedi popisoval aj páchanie vlastnej trestnej činnosti. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka uvádza,

že procesnú nepoužiteľnosť jeho svedeckej výpovede spôsobili orgány činné trestnom konaní postupom, ktorý sťažovateľka vyhodnotila ako rozporný so zákonom (*contra legem*).

7. V kontexte ďalšej sťažnostnej argumentácie sťažovateľka odôvodňuje porušenie práva na spravodlivý proces nedostatkom odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, pretože všeobecné súdy nedostatočne reagovali na jej relevantnú argumentáciu.

8. Podľa názoru sťažovateľky jej vina zo žalovaného skutku nebola dostatočne preukázaná. Z tohto dôvodu bolo potrebné aplikovať zásadu *in dubio pro reo*. Konajúce súdy tak neučinili, v dôsledku čoho malo dôjsť k zásahu do sťažovateľkinho práva na obhajobu. Namiesto naposledy zmienenej zásady podľa názoru sťažovateľky všeobecné súdy, zrejme si uvedomujúc pochybnosti v dokazovaní, aplikovali zásadu „v pochybnostiach miernejšie“ (*in dubio mitius*), a to len pod tlakom opatrnosti z nepotrestania osoby, ktorá sa mohla podieľať na danom skutku.

9. Ostatná námietka smeruje k neprípustnosti trestného stíhania sťažovateľky za žalovaný skutok. Na územie Slovenskej republiky bola totiž vydaná z Rakúskej republiky pre iný trestný čin, pričom nedala platný súhlas so vzdaním sa zásady špeciality. Zásada špeciality sa teda v jej veci aplikovať mala a pre úkladnú vraždu teda stíhaná byť nemohla. Sťažovateľka dáva ústavnému súdu do pozornosti tiež nespokojnosť s postupom rakúskych orgánov, ktoré mali zásadným spôsobom porušiť jej práva.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K namietanému porušeniu uvedených ustanovení ústavy a dohovoru odvolacím uznesením:

10. Pokiaľ ide o odvolacie uznesenie, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať odvolacie uznesenie, keďže ho už preskúmal na základe dovolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľky (m. m. napr. III. ÚS 682/2017, II. ÚS 46/2018, II. ÚS 134/2018, II. ÚS 206/2018, II. ÚS 236/2018, II. ÚS 272/2018, III. ÚS 175/2018, IV. ÚS 507/2020).

11. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti odvolaciemu uzneseniu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. pozri napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014, III. ÚS 682/2017, II. ÚS 46/2018, II. ÚS 134/2018, II. ÚS 206/2018, II. ÚS 236/2018, II. ÚS 272/2018, IV. ÚS 507/2020).

IV.2. K namietanému porušeniu uvedených ustanovení ústavy a dohovoru dovolacím uznesením:

12. Rozhodovacia prax ústavného súdu vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) rozsudku špecializovaného trestného súdu, odvolacieho uznesenia a dovolacieho uznesenia pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

13. Pokiaľ ide o nemožnosť konfrontácie jednotlivých výpovedí [REDAKOVANÉ], najvyšší súd s poukazom na svoju rozhodovaciu prax, ako aj na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu jednoznačne uviedol, prečo nebolo možné vyhovieť návrhu sťažovateľky na prečítanie výpovede spoluobžalovaného na hlavnom pojednávaní, ktoré urobil v rámci trestného konania v procesnom postavení svedka. Z hľadiska požadovanej ústavnoprávnej ochrany je podstatné, že najvyšší súd oprel prijaté závery o relevantnú právnu úpravu zakotvenú v Trestnom poriadku. Ústavný súd pritom nezistil, že by interpretácia aplikovaných právnych noriem formulovaná najvyšším súdom popierala ich podstatu, zmysel alebo účel. Ústavný súd chápe snahu sťažovateľky domáť sa prečítania svedeckých výpovedí neskoršieho spoluobžalovaného ako listinných dôkazov na hlavnom pojednávaní na účel preukázania jeho hodnovernosti, avšak podotýka, že najvyšší súd jasne uviedol, že vyhovením tomuto návrhu by sa konajúci súd dopustil neprípustného obchádzania konkrétnych ustanovení Trestného poriadku (m. m. napr. I. ÚS 66/2019).

14. Ústavný súd v analyzovanej súvislosti poukazuje na svoje závery publikované v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu pod č. 37/2019 (I. ÚS 66/2019): „*Ak sa zákonne získaná svedecká výpoveď obžalovaného v trestnom konaní neskôr stala procesne nepoužiteľným dôkazným prostriedkom z dôvodu vznesenia obvinenia tejto osobe, stalo sa tak aj vo vzťahu k preukazovaniu jej nehodnovernosti v tom istom trestnom konaní poukazovaním na nejednotnosť jej výpovede v postavení svedka a jej výpovede ako obvineného. Nie je porušením základného práva na súdnu ochranu ani základného práva na obhajobu, ak všeobecné súdy nevyhovejú návrhu spoluobžalovaného na prečítanie dotknutých zápisníc ako listinných dôkazov.*“

15. Je teda zrejmé, že predošlá rozhodovacia prax ústavného súdu v podstate aprobuje ústavnosť sťažovateľkou namietanej normatívnej konštrukcie § 258 ods. 4 Trestného poriadku. Ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky na skutočnosť, že aj v trestnom konaní, ktorého výsledok bol preskúmaný v konaní vedenom pred ústavným súdom pod č. k. I. ÚS 66/2019, sa sťažovateľ domáhal prečítania výpovede tzv. „kajúcnika“, ktorý sa nachádzal najskôr v procesnej pozícii svedka a následne v procesnej pozícii obvineného (obžalovaného). Pokiaľ sťažovateľka uvádza, že táto judikatúra je aplikovateľná len v prípade, ak je konanie ako celok spravodlivé, ústavný súd podotýka, že mu nie je zrejmé, v čom konkrétne malo byť konanie v sťažovateľkinej veci ako celok nespravodlivé, tým skôr, že všeobecné súdy v namietanej otázke postupovali konformne s platnou a účinnou právnu úpravou, vlastnou rozhodovacou činnosťou, ako aj rozhodovacou praxou ústavného súdu. Samotný fakt, že sťažovateľka sa s názorom všeobecných súdov nestotožňuje,

nepostačuje sám osebe na prijatie záveru o svojvôli všeobecného súdu (m. m. napr. III. ÚS 45/2021).

16. Vychádzajúc z uvedeného, ústavnému súdu neostalo iné, iba rešpektovať záver najvyššieho súdu spočívajúci v podstate v tom, že svedecká výpoveď spoluobžalovaného v danej trestnej veci bola síce získaná zákonným spôsobom, avšak neskôr, vzhľadom na vývoj trestného konania, sa stala procesne nepoužiteľným dôkazom, a to aj vo vzťahu k prípadnému preukazovaniu nehodnovernosti jednej a tej istej osoby v tom istom trestnom konaní poukázaním na nejednotnosť jej výpovedí (m. m. napr. I. ÚS 66/2019).

17. V závere k tejto sťažostnej námietke ústavný súd v zhode s dovolacím uznesením len *obiter dictum* podotýka, že z časti svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ], ktorú sťažovateľka cituje v ústavnej sťažnosti, vyplýva len to, že [REDAKOVANÉ] ju so žalovaným skutkom nespája. To sťažovateľka napokon aj sama uvádza. Dôkaz o sťažovateľkinej nevine teda z avizovanej výpovede nevyplýva. Z výpovede obžalovaného [REDAKOVANÉ] však možno vyvodit' sťažovateľkinu vinu. Podľa naposledy zmienenej výpovede mala sťažovateľka súhlasiť s vraždou poškodeného, pričom nechcela vedieť, na akom mieste bude zavraždený. Sťažovateľka ďalej obstarala finančný obnos ako odmenu za vraždu poškodeného, ukazovala fyzickým likvidátorom poškodeného jeho dom a po vykonaní vraždy sa ich pýtala, ako vražda prebehla. Je teda bez akýchkoľvek pochybností, že len samotné prečítanie svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ] by neprinieslo sťažovateľkou požadovaný efekt. Napokon, uvedené dal sťažovateľke do pozornosti aj najvyšší súd, keď v dovolacom uznesení dodal, že dôvodom nekonfrontovania jednotlivých výpovedí [REDAKOVANÉ] nebola len ich procesná nepoužiteľnosť, ale aj skutočnosť, že pre rozhodnutie neboli významné.

18. Sťažovateľka vo vzťahu k nezohľadneniu svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ] ďalej argumentuje, že súd môže návrhy na vykonanie dôkazov zamietnuť iba vtedy, ak má dostatok iných dôkazov, ktoré ukazujú, že predmetné návrhy nemôžu zvrátiť dôkazný stav. S uvedenými závermi sa ústavný súd stotožňuje. Sťažovateľka však opomína podstatný aspekt, a to, že predmetné právne názory smerujú k zamietaniu návrhov na vykonanie tých dôkazov, ktoré netrpia procesnými vadami. V danej veci však všeobecné súdy sťažovateľke dôkladne vysvetlili, prečo je svedecká výpoveď [REDAKOVANÉ] procesne nepoužiteľná, pričom nad rámec uvedeného navyše podotkli, že pre rozhodnutie o vine sťažovateľky je nevýznamná.

19. V rámci súvisiacich dôvodov ústavnej sťažnosti sťažovateľka upriamuje pozornosť na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 546/2020 a poukazuje na riziká odsúdenia na základe výpovedí tzv. „kajúcnika“. Sťažovateľkina argumentácia predmetným nálezom je však selektívna. Neuniklo totiž pozornosti ústavného súdu, že vo veci sp. zn. IV. ÚS 546/2020 bola dôkazná situácia odlišná. V predmetnej skoršej veci boli produkované dve skupiny námietok. Primárna sťažostná námietka sa týkala toho, že súdy odmietli vypočuť sťažovateľovho brata po vylúčení veci na samostatné konanie ako svedka, pričom táto výpoveď mala byť najpodstatnejším dôkazom obhajoby. Sekundárna námietka sa potom týkala tzv. „kajúcnikov“. Nuž a k tomu ústavný súd v predmetnom náleze uviedol, že najvyšší súd sa nevysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej bolo jeho odsúdenie založené na výpovediach tzv. „kajúcnikov“ („A“) práve a len za súčasného nevyhovenia opakovaným návrhom obhajoby na procesné vypočutie brata sťažovateľa („B“). Ústavný súd dodáva, že sťažovateľka síce argumentuje rizikom odsúdenia

na základe výpovede tzv. „kajúcnika“ („A“), ale nenamieta nevykonanie žiadneho (i) procesne použiteľného dôkazu, ktorý by mal (ii) svedčiť o jej nevine („B“). Predmetná sťažostná argumentácia je teda zjavne neopodstatnená.

20. Ústavný súd k naposledy rozoberanej sťažostnej námietke *obiter dictum* dodáva, že z príloh ústavnej sťažosti vyplývajú aj ďalšie dôkazy, ktoré svedčia v prospech ustálenia viny sťažovateľky. Konkrétne ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky najmä na výpovede obžalovaného [REDAKOVANÉ], svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Špecializovaný trestný súd pritom dal sťažovateľke pomerne výstižne, ale súčasne dostatočne priliehavo do pozornosti, že výpoveď [REDAKOVANÉ] je potvrdzovaná aj ďalšími vykonanými dôkazmi. Ústavný súd napokon dodáva, že tí, ktorí potvrdzujú výpoveď [REDAKOVANÉ], nie sú výlučne „svedkami z počutia“, ale majú aj priame poznatky o veci (výpoveď obžalovaného [REDAKOVANÉ]).

21. Sťažovateľka ďalej uvádza, že [REDAKOVANÉ] bol od začiatku trestného konania v procesnej pozícii podozrivého, pričom orgány činné v trestnom konaní s ním konali najskôr ako so svedkom, čím sami spôsobili nepoužiteľnosť jeho svedeckých výpovedí. Zo svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ], na ktorú sťažovateľka poukazuje, však vyplýva, že [REDAKOVANÉ] v procesnej pozícii svedka popieral akýkoľvek podiel na trestnej činnosti. Takto mal dokonca vypovedať celkom trikrát. Neobstojí preto sťažostná argumentácia, podľa ktorej [REDAKOVANÉ] vo svojich výpovediach vždy popisoval aj páchanie vlastnej trestnej činnosti a nikdy neopisoval len skutočnosti o trestnom čine v zmysle § 127 ods. 1 Trestného poriadku.

22. Pokiaľ ide o argumenty nedostatkom odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov a pochybnosti v súvislosti so zohľadnením zásad právno-aplikačných procesov, ústavný súd ani po dôkladnom oboznámení sa s ústavnou sťažosťou neidentifikoval sťažostné námietky, ktoré by mali v konkrétnostiach svedčiť v prospech týchto dôvodov ústavnej sťažosti. Zo sťažostnej argumentácie v tejto súvislosti vyplývajú len všeobecné a fráзовité poukazy na závery rozhodovacej praxe bez toho, aby boli akokoľvek previazané na skutkové okolnosti sťažovateľkinej veci a jej argumentáciu v konaní pred všeobecnými súdmi. Odôvodnenie dovolacieho uznesenia hodnotí ústavný súd ako logické, bez akýchkoľvek vnútorných rozporov, pričom jeho výrok má bez akýchkoľvek pochyb dostatočnú oporu.

23. Napokon sťažovateľka argumentuje neprípustnosťou trestného stíhania preto, lebo sa platne nevzdala zásady špeciality, pokiaľ ide o jej vydanie z Rakúskej republiky na trestné stíhanie v inej trestnej veci. Ústavný súd nemôže prisvedčiť ani tejto sťažostnej námietke.

24. Ústavný súd dáva sťažovateľke najskôr do pozornosti, že špecializovaný trestný súd uviedol, že záver o dvojnásobnom poučení vo veci vzdania sa zásady špeciality vyplýva z prekladu výsluchu z 18. decembra 2009 a potom zo správy viedenského krajského súdu z 30. decembra 2009. Podotkol tiež, že táto otázka už meritórne riešená bola, a to v uznesení č. k. 2Tdo/44/2015, kde ju najvyšší súd kvalifikoval ako nedôvodnú. Najvyšší súd ako súd odvolací i dovolací sa v aktuálnej sťažovateľkinej veci stotožnil s názorom špecializovaného trestného súdu a doplnil, že ak bola sťažovateľka názoru, že rakúske orgány v predmetnej súvislosti pochybili, mohla sama alebo prostredníctvom obhajcu, ktorého v Rakúskej republike mala, podať opravný prostriedok práve v Rakúskej republike. K súvisiacej námietke, že sťažovateľka nemala v Rakúskej republike obhajcu, z dovolacieho uznesenia vyplýva, že o jeho prítomnosť nežiadala, a to napriek poučeniu

o tom, že tak môže urobiť. Ústavný súd na tomto mieste nevidí žiaden dôvod vstupovať do týchto argumentov, pretože sa mu nejavia ako svojvoľné a ústavne neudržateľné. V dovolacom uznesení ďalej najvyšší súd podotkol, že prokurátor podal 19. júna 2012 návrh na dodatočné získanie súhlasu sťažovateľky so vzdaním sa zásady špeciality, pričom rakúske orgány listom z 24. júla 2012 slovenské orgány upovedomili, že u sťažovateľky sa zásada špeciality neuplatňuje. Všeobecné súdy sa teda s predmetnými argumentmi vysporiadali ústavne konformným spôsobom, pretože konkrétne podotkli kedy, kým a koľkokrát mala byť sťažovateľka v Rakúskej republike poučená ohľadom zásady špeciality.

25. Pokiaľ sťažovateľka v naznačených súvislostiach argumentuje listom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo 16. marca 2010 a návrhom prokurátora z 19. júna 2012, treba upriamiť pozornosť na to, že tento argument je z časového hľadiska prekonaný. Ako už ústavný súd uviedol, rakúske orgány o niečo neskôr (24. júla 2012) tunajším orgánom činným v trestnom konaní notifikovali, že zásada špeciality nie je v prípade sťažovateľky zachovaná. Prokuratúra následne konzistentne dávala sťažovateľke do pozornosti, že zásady špeciality sa nemôže dovolávať.

26. Sťažovateľka konečne v dôvodoch ústavnej sťažnosti uvádza, že rakúske justičné orgány zásadným spôsobom porušili jej práva, pričom tvrdí, že je povinnosťou ústavného súdu zaoberať sa aj touto otázkou. Túto argumentáciu vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľky.

27. Nad rámec uvedeného ústavný súd k tvrdenému porušeniu práv sťažovateľky rakúskymi orgánmi dodáva, že ani v prípade, ak by sťažovateľka žiadala ústavný súd o vyslovenie porušenia svojich práv postupom rakúskych orgánov v rámci petitu ústavnej sťažnosti, tejto námietke by nebolo možné *prima facie* prisvedčiť. Ústavný súd nemá právomoc na preskúmavanie postupov a rozhodnutí zahraničných orgánov, pričom opätovne dodáva, že ak sťažovateľka vzhľadom na postup rakúskych orgánov deficit, mohla sa voči nemu brániť právnymi prostriedkami, ktoré na ten účel zakotvuje rakúska normatívna regulácia. Ústavná sťažnosť by preto v tejto časti musela byť odmietnutá v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

28. Z už uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti dovolaciemu uzneseniu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

29. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jej požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2022

Peter Straka
predseda senátu